

Den Femte.

Wore jag doktor, aldrig jag rusta Uti en
droppa fring malmar och sta'n Eller i gagg i
fring gatorna kussa — Trostor och sebrar dem
gäfwæ jag san!

2. Wore jag doktor, skulle jag skrifa En-
dast recepter åt den som blef lår, Och allt mitt
studium det skulle blifwa, Att lära qwinna
hwad kärleken är!

Den Sjette.

Spelemans-Wisa.

Och hej dunkom så länge wi lefwom, Supom
spelom, hafwom roligt hwarje dag! Och hej
dunkom och kurtiserom! Så har far min g'ort
och så gör jag. För nitton daler i dag och
tjugu daler i går :, Och ändå har jag en riksdaler
qwar.

2. Den flicka hwad hon war söter, Fager
som en ros uppå en grönan äng! Ögon hade
hon, som gjorde mig blöter, Dem kaste hon
på mej, jag lycklige dräng. För nitton daler
i dag etc.

3. Och win och flickor fröjda spelemans hier-
ta Och inte kan han knusla, och aldrig nånsin
han spar. Pengar ijenar han, men dom går
utan smärta. Aldrig tänker han på kommande
dar. För nitton daler i dag och tjugu daler i
går :, Och ändå har jag en riksdaler qwar.

Ser utmärkt wackra

Nya Wisor.

Den Första.

Sång wid H. K. S. Prinsessan Lo-
wisas af Nederländerna ankomst till
Sverige, d. 15 Juni 1850.
Att utspida glädje i våra bröst,

Den Andra.

En Kärleksvisa.

Jag gick mid ut en aftenstund, ic.

Den Tredje.

Enusvisa.

Det mesta jag älskar af allt hwad ic.

Den Fjerde.

Nackrosen.

Djupt i hafwet bladkrönt ic

Den Femte.

Wore jag doktor, aldrig jag rusta ic.

Mel.: "Wore jag blomma",

Den Sjette.

Spelemans-Wisa.

Och hej dunkom så länge wi lefwom, ic.

Westerwik.

Tryckt hos E. D. Ekblad, et Comp, 1850.

Sång

vid H. K. H. Prinsessan Louisas af Neder-
länderna ankomst till Sverige, den 15
Juni 1850.

Mel.: Nordhavets bruser från Hellsbogens strand.

Att utsprida glädje i våra bröst, Himmelen
sänd våra hjertan tröst. Välkommen Louisa
till Skandiens strand, Att möta vår älskade
Furstes hand! Vi derför uppstamma en glädje-
sång, Uppriktighet leder vår tankegång. ::

2. I hoppet vi ståda den sällhets höjd, Som
Eder förening bereder med fröjd. Himlen be-
skydder vår Konunga-ätt, Som skänkt oss all
sällhet och främjar vår rätt; Och blifwa i fram-
tid vår ömma mor Som vår Josefina i lär-
lek stor. ::

3. På denna glädjens behagliga dag, Vi
jubla åt dygden, förent med behag; Må Carl
och Louisa i heligt förbund Så lefwa med hel-
san till ålderdomsstund! Gud gifwe dem äran
att njuta den lott, Att se alla nöjda i lojor
och flott. ::

4. Välkommen Louisa till Sveriges land!
Dig hälsar med jubel vårt fæderland. Må

Rogbetäddt berg och i grönan dal, I fattigmans
tjäll och i hofwets sal, — Svårt som Lomisa
du vänder din gång, Vår kärlek dig mäter
med glädjesång. :.

5. Och vårt hjertas tro är din hufvudgård,
Der hvar du trygg i en stormig värld, Så
lugn som ett barn på sin moders arm Du lu-
tar med oss dig till föttens harm, En för Lo-
misa, så hjertlig och god Ser Swensken med
glädje sitt lif och blod. :.

6. Så ren som enälla i vårens lund, Der
himlen sig speglar en afstund, Vår kärlek till
folket i hennes bröst Och därför till Gud med
sin spåda röst Vi ringa mans barn i de låga
tjäll: Gud signe Lomisa! gör henne såll :.

Den Andra.

En Kärlekswisa.

Jag gick mig ut en afstund, Jag gick mig
ut allena, Men när jag kom till Hagalund,
Så träffade jag Lena. Sen bar det af åt
Solna Fog, Vi voro båda omma — Och hvad
der skedde mins jag nog, Det kan jag aldrig
glömma.

2. Vi satte oss up på en sten Med hand i
hand förtröligt Och fogeln sjöng och månen stän-
— Det var så hjertans roligt, Sist med en
sålhet utan namn Som dufvorna i skogen —
Vi sjönko i hvarandras famn Och kustrade på
marken.

3. "Åh, Lena! vill du blifva min I glädje
och i smärta?" . . . "Ja, kära Anders! ewigt
din — Jag mot mitt hela hjerta!" Och allt
sitt hjerta gaf hon bort I lykar utan ändaz;
Men — hvarje jordisk fröjd är kort, En hör,
hvar som kan hånda!

4. När några månader gjort sin rund Och
Lena varit trogen, Jag gick mig ut en afstun-
d, Dock ej till Solna Fogen — Men inåt
Staden, mörkt och skum, Och uppför mången
trappa, Der hörde Lena — enskildt, rum, Och
jag fick heta — pappa!

5. Rog kan det stundom smaka bra, Att
stickor kurtisera — Men vill man bara hjer-
tat ha, Så får man mycket mera: En pilt till
både kropp och själ, Ett ljus af bästa stöpet
— Och lyckas allting riktigt väl, Hans mam-
ma med på köpet.

Den Tredje.

Snuswisa.

Det mesta jag älskar af allt hvad jag vet,
Är det snus, Det gör mig långt bättre hvar
gång jag får det, Än ett rus, Det friskar min
näsa, Det lifwar mitt snille, Om snus icke fun-
nes jag lefwa ej wille, Det låter otroligt, Men
det är så roligt Ha snus.

2. När syster hos syster sin tunga vill lätta
Med krus, Då är det långt bättre än kaffe

framsätta Ha snus; Det är i sig selt ju en
utmärkt frydda, Som älskas af stora och
små i hvar hudda, Att bröd om det tryter
Slätt intet betyder Mot snus.

3. Mång tusende menstör sin lycka ha gjort
Uti snus, Men hälften af wigten är blandad
med lort Uti snus; Men hur kan i allt man
wål wara så ärlig Och sälja en wara så allmän
begärlig, Stor sak hwad man winner Blott
nåsan hon rinner Af snus.

4. Här talas om flickor och Bachus och win
Men se snus, Det är wäl långt bättre än pen-
ningestrin Att ha snus. Det första och sista
hwarom jag will skrifa Är detta att snuset
högt må prisat blifwa. Nu lemna wi detta
Och ta of med råtta En snus.

Den Fjerde.

Neckrosen.

Du i hafwet bladkrönt Necken du nmer
Melancholiskt till harpens slag, Frejas kärlek ej
den sorgsne glömmet, Den war solen uti hans
dag. Och när natten ruswar öfwer land och
haf, Han med harpan stiger upp ur djupets
graf, Ser des bild uppå himlen stå, Och har-
pens strågar klinga ljust så:

2. "O! hwi flydde du ifrån mitt hjerta På
det swallande hafwets grund? Dagens stråle
bränner wilde min smärta Och den swallar ej

nattens stund. Hwi med längtan sökte du den
himmel blå? Wid ett älskade hjerta himlen bor
också. O! kom åter till sångarns bröst Och
hwisla ljust delad kärleks tröst!

3. "Se! jag arme är wid djupet bunden,
Kan ej hinna den ljusa sfer, Kan blott sända
upp mot himlarunden Mina önsningars war-
ma här. Kan blott under natten tolka mina
qual Uti harpotoner öfwer sjö och dal; O! kom
åter förrn dagen gryr Och sorgsne Necken ned
i djupet flyr!

4. "Ingen himmel är så herrlig worden Som
den swallande wägens famn. Låt ej sångarn
längre öfwer jorden Söka, hulda, din bild, ditt
namn! Kom, o kom! af längtan klappar Nec-
kens barm, Se! han sträcker glöddande mot dig
sin arm! Hwad? du nickar till offted blott, Har
du ej harpens ömma sång förstått? . . ."

5. Freja blickar sorgsen ned i wägen Och
hon fäller en gyllne tår, Skönt den glimmar
uppå harpobågen, Medan böljan mot stranden
flår. Necken dyler ned till sitt kristalleslott,
Och den klara stjernan, som ännu ej gått, Grä-
ter saknadens bittra qual, Och tåren faller uti
bölja swall!

6. Men af himmelske ursprung, der den sim-
mar Som en neckros med hwita blad, Tårens
guld än uti kalken glimmar På de grönskande
stånglars rad. Och när Frejas stjerna går i
molnen ner, Blomman, gungande, mot sorgsne
Necken ler: Hoppfull fattar han harpan då
Och blomman nickar tyst på bölja blå.